

ذوالحلیفه

ذوالحَلِیْفَه (به ضم حاء و فتح لام و فاء) از میقات‌های عمره تمتع است که از این عنوان در باب حج، سخن رفته است.

فهرست مندرجات

- ۱ - وضعیت جغرافیایی ذوالحَلِیْفَه
- ۲ - میقات مردم مدینه در حال اختیار
- ۳ - میقات مردم مدینه در حال اضطرار
- ۴ - حدود میقات ذوالحَلِیْفَه
- ۵ - احکام میقات ذوالحلیفه برای جُنُب و حائض
- ۶ - پانویس
- ۷ - منبع

وضعیت جغرافیایی ذوالحَلِیْفَه

ذوالحَلِیْفَه در هشت کیلومتری جنوب مسجد النبی صلی الله علیه و آله قرار دارد و امروزه با توجه به توسعه مدینه در حاشیه شهر، قرار گرفته است.

میقات مردم مدینه در حال اختیار

ذوالحلیفه در حال اختیار (بدون ضرورت)، میقات عمره تمتع و عمره مفرده برای مردم مدینه و کسانی است که از مدینه به مکه می‌روند.

میقات مردم مدینه در حال اضطرار

میقات مردم مدینه در حال ضرورت، مانند بیماری و ناتوانی، جُحْفَه است.
[۱] جواهر الکلام، ج ۱۸، ص ۱۱۰.

حدود میقات ذوالحَلِیْفَه

در اینکه میقات، خصوص مسجد واقع در این محل است که معروف به «مسجد شجره» است یا اعم از مسجد و اطراف آن، اختلاف است.
[۲] العروة الوثقی، ج ۴، ص ۶۳۰.
[۳] معتمد العروة، ج ۲، ص ۳۲۹.
[۴] جواهر الکلام، ج ۱۸، ص ۱۰۷-۱۰۹.

احکام میقات ذوالحلیفه برای جُنُب و حائض

(۱) بنا بر قول نخست، جُنُب و حائض بنا بر تصریح گروهی از فقها، باید در حال عبور از مسجد مُحَرَم شوند و در صورت عدم امکان، از بیرون مسجد مُحَرَم می‌شوند.
[۵] جواهر الکلام، ج ۱۸، ص ۱۰۹.

(۲) برخی گفته‌اند در این صورت، احرام را تا جحفه به تأخیر انداخته و در جُحْفَه، محرم می‌شوند.
[۶] مستند الشیعه، ج ۱، ص ۱۸۳.

(۳) برخی نیز احتیاط را در جمع بین آن دو (احرام از بیرون مسجد و تجدید آن در جحفه) دانسته‌اند.
[۷] العروة الوثقی، ج ۴، ص ۶۲۳.

(۴) بعضی هم گفته‌اند حائضی که از حیض پاک شده و نیز جُنُب در صورتی که نتوانند در حال عبور از مسجد، مُحَرَم شوند و برای غسل دسترسی به آب نداشته باشند و امکان صبر تا پیدا شدن آب نیز نباشد، جهت دخول به مسجد، تیمم کرده و در داخل مسجد، مُحَرَم می‌شوند.
[۸] مناسک حج (مراجع)، ص ۱۱۰، م ۲۰۴.

١. ↑ جواهر الكلام، ج١٨، ص١١٠.
٢. ↑ العروة الوثقى، ج٤، ص٦٣٠.
٣. ↑ معتمد العروة، ج٢، ص٣٢٩.
٤. ↑ جواهر الكلام، ج١٨، ص١٠٧-١٠٩.
٥. ↑ جواهر الكلام، ج١٨، ص١٠٩.
٦. ↑ مستند الشيعة، ج١١، ص١٨٢.
٧. ↑ العروة الوثقى، ج٤، ص٦٣٢.
٨. ↑ مناسك حج (مراجع)، ص١١٠، م٣٠٤.

منبع

فرهنگ فقه مطابق مذهب اهل بيت عليهم السلام، ج٣، ص٧١٢.